

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 17, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:842](#) 03-06-2025

Heeft het hof ten onrechte een bijzondere voorwaarde gesteld die betrekking heeft op het meewerken aan controles door de politie?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:843](#) 03-06-2025

Moest het hof in de bewezenverklaring kiezen tussen medeplegen van poging tot brandstichting met gevaar voor goederen of met (levens)gevaar voor personen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:845](#) 03-06-2025

Is er sprake van een kennelijke misslag in de bewezenverklaring?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:776](#) 03-06-2025

Strafoplegging in strijd met artikel 9 lid 4 Sr, nu aan verdachte een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 386 dagen is opgelegd in combinatie met taakstraf van 150 uren, subsidiair 75 dagen hechtenis?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:808](#) 03-06-2025

Is aan de verdachte het recht gelaten het laatst te spreken?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:826](#) 03-06-2025

Kan uit de bewijsmiddelen volgen dat het besluit tot ongeldigverklaring bekend is gemaakt, dat de verdachte wist dat het rijbewijs ongeldig was verklaard en na de ongeldigverklaring van het rijbewijs geen ander rijbewijs is afgegeven?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:840](#) 03-06-2025

Heeft het hof ten onrechte het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afgewezen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:832](#) 07-06-2024

Heeft het hof nagelaten in het bijzonder de redenen te geven waarom het is afgewezen van het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt van het openbaar ministerie?

RECHTSPRAAK

Heeft het hof nagelaten in het bijzonder de redenen te geven waarom het is afgeweken van het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt van het openbaar ministerie?

Heeft het hof nagelaten in het bijzonder de redenen te geven waarom het is afgeweken van het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt van het openbaar ministerie?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt over de door het hof gegeven vrijspraak van de primair ten laste gelegde verkrachting. Het voert daartoe onder meer aan dat het hof niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van een door het openbaar ministerie naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over het bewijs van dat ten laste gelegde feit.

Mede naar aanleiding van de conclusie van de advocaat-generaal onder 10 merkt de Hoge Raad op dat – met het oog op een overzichtelijke en werkbare procesvoering in cassatie – een klacht in cassatie over het niet (toereikend) responderen op een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt in beginsel wordt beoordeeld aan de hand van de omschrijving van dat standpunt zoals deze omschrijving (eventueel door een specifieke verwijzing naar de betreffende bladzijdennummers of paragraafnummers van de pleitnota of het schriftelijk requisitoir, of door aanhaling daarvan) is weergegeven in de cassatieschriftuur (vgl., over ambtshalve toetsing in cassatie, HR 27 juni 2023, ECLI:NL:HR:2023:921).

Het hof heeft het aangevoerde waarin tot uitdrukking is gebracht dat volgens het openbaar ministerie het primair ten laste gelegde feit kan worden bewezen verklaard op grond van de in het vonnis in eerste aanleg opgenomen bewijsmiddelen, echter zonder dat daarbij de door het hof overgenomen motivering van het gerecht in eerste aanleg en de daaruit blijkende waardering door het gerecht van dat bewijs is betrokken – kennelijk niet opgevat als een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Dat uit de conclusie van de advocaat-generaal volgt

dat er in het requisitoir meer naar voren is gebracht dan uit de cassatieschriftuur blijkt, maakt dat oordeel niet anders.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Ten overvloede merkt de Hoge Raad het volgende op. Als de rechter op grond van de aan hem voorbehouden selectie en waardering van het bewijsmateriaal tot de slotsom komt dat vrijspraak moet volgen, maakt een nadere motivering van die vrijspraak de gegeven beslissing niet onbegrijpelijk doordat het beschikbare bewijsmateriaal – al dan niet op grond van een andere uitleg van gegevens van feitelijke aard – een andere (bewijs)beslissing toelaat (vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5061).

De redactie, juni 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-06-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:832

Zaaknummer: 23/01429

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien, C.N. Dalebout, T. Kooijmans en R. Kuiper

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Strafoplegging in strijd met artikel 9 lid 4 Sr, nu aan verdachte een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 386 dagen is opgelegd in combinatie met taakstraf van 150 uren, subsidiair 75 dagen hechtenis?

Strafoplegging in strijd met artikel 9 lid 4 Sr, nu aan verdachte een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 386 dagen is opgelegd in combinatie met taakstraf van 150 uren, subsidiair 75 dagen hechtenis?

Het eerste cassatiemiddel klaagt dat het hof een wettelijk niet toegestane combinatie van straffen heeft opgelegd.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 tot en met 8. Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het tweede cassatiemiddel niet nodig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:776

Zaaknummer: 23/03095

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: 9 Sr

RECHTSPRAAK

Is aan de verdachte het recht gelaten het laatst te spreken?

Is aan de verdachte het recht gelaten het laatst te spreken?

Het cassatiemiddel klaagt dat de verdachte niet het recht is gelaten het laatst te spreken.

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt niet dat – nadat aan de verdachte het recht was gelaten het laatst te spreken, de advocaat-generaal daarna had gerepliceerd en de raadsman vervolgens had gedupliceerd – aan de verdachte opnieuw het recht is gelaten het laatst te spreken. Daarom moet het ervoor worden gehouden dat het voorschrift dat in artikel 311 lid 4 Sv op straffe van nietigheid is gegeven, niet in acht is genomen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:808

Zaaknummer: 21/04018

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T.B. Trotman

Advocaten: R. Zilver

Wetsartikelen: 311 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afgewezen?

Heeft het hof ten onrechte het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afgewezen?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Een aanhoudingsverzoek kan op de terechtzitting worden gedaan door de verdachte of door zijn raadsman die daartoe door de verdachte op grond van artikel 279 Sv is gemachtigd. Ook de raadsman die niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging van de verdachte die op de terechtzitting niet is verschenen, kan daar een aanhoudingsverzoek doen voor zover dat verzoek wordt gedaan met het oog op het effectueren van het aanwezigheidsrecht van de verdachte of om de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging alsnog te verkrijgen. Op grond van artikel 329 en 330 Sv wordt beslist op het verzoek nadat het openbaar ministerie daarover is gehoord.

De verdachte of zijn raadsman moet concreet de omstandigheid aanvoeren die aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag ligt. Als zo'n omstandigheid niet wordt aangevoerd, mag de rechter het verzoek om die reden afwijzen.

In de regel mag van de verdachte of zijn raadsman worden gevergd dat hij (alsnog) de gegevens verstrekt die de rechter met het oog op de te nemen beslissing noodzakelijk acht. Als de rechter de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet zonder meer aannemelijk acht, kan hij gevolgen verbinden aan de omstandigheid dat het verzoek onvoldoende met bewijsstukken is onderbouwd en/of niet (voldoende) aan de door hem gevraagde aanvulling is voldaan.

Voor het oordeel dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is, volstaat echter niet steeds de vaststelling dat die omstandigheid onvoldoende

is onderbouwd. Het is immers mede afhankelijk van de aard van de aangevoerde reden – in het bijzonder of het gaat om een omstandigheid die zich onverwacht aandient, bijvoorbeeld in verband met ziekte van de verdachte – of, voordat wordt beslist op het verzoek, gelegenheid moet worden geboden het verzoek nader toe te lichten en/of op een later moment (alsnog) bewijsstukken over te leggen. De rechter kan echter het bieden van die gelegenheid en het nemen van een beslissing over de aannemelijkheid van de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, achterwege laten op grond van zijn oordeel dat wat is aangevoerd – als dat juist zou zijn – in de hierna weer te geven belangenafweging niet tot toewijzing van het verzoek leidt.

Nadat in voorkomende gevallen gelegenheid is geboden voor een nadere toelichting of het overleggen van bewijsstukken, kan de rechter het verzoek al – dat wil zeggen: zonder tot die belangenafweging over te gaan – afwijzen op de grond dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is.

Wanneer zich niet het geval voordoet dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is geoordeeld, moet de rechter een afweging maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting betrokken belangen. Het gaat daarbij om het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn in artikel 6 lid 3 EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht – waaronder het recht om zich in zijn afwezigheid op de terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde raadsman te doen verdedigen – en, kort gezegd, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting. Van deze afweging, waarbij de aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag gelegde omstandigheden moeten worden betrokken, moet de rechter in geval van afwijzing van het verzoek blijk geven in de motivering van zijn beslissing. (Vgl. in iets andere bewoordingen HR 12 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1737).

De raadsman van de verdachte heeft aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag gelegd dat de verdachte van plan was om op de zitting te verschijnen, maar eerder die ochtend was weggestuurd bij het station en geen geld voor een treinkaartje had omdat hij dakloos is. Het hof heeft kennelijk deze aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid aannemelijk geacht, maar geoordeeld dat het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting zwaarder weegt dan het belang van de verdachte bij zijn aanwezigheidsrecht. Bij dat oordeel heeft het hof in aanmerking genomen dat het verzoek pas erg laat is gedaan, dat de verdachte het vervoersprobleem eerder had moeten signaleren en had kunnen oplossen en dat het onduidelijk is wanneer de verdachte wel geld zal hebben voor een treinkaartje.

Het hof heeft dit oordeel ontoereikend gemotiveerd. De hiervoor genoemde omstandigheden

brengen immers niet zonder meer met zich dat de verdachte niet op de terechtzitting aanwezig wilde zijn of dat het belang van de verdachte om aanwezig te zijn bij het onderzoek op de terechtzitting ontbreekt. Het hof heeft daarnaast uitsluitend 'het maatschappelijk belang om de zaak tijdig af te doen' in aanmerking genomen, zonder echter dat belang voor deze zaak – aan de hand van andere factoren zoals het procesverloop, het gewicht van de zaak en de belangen van eventuele benadeelde partijen die zich hebben gevoegd – te concretiseren. Het hof heeft daarom in onvoldoende mate blijk gegeven van een afweging van alle bij aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting betrokken belangen.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De redactie, juni 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:840

Zaaknummer: 23/00541

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en F. Posthumus

Advocaten: J. Sietsma

Wetsartikelen: 329 Sv en 330 Sv

RECHTSPRAAK

Kan uit de bewijsmiddelen volgen dat het besluit tot ongeldigverklaring bekend is gemaakt, dat de verdachte wist dat het rijbewijs ongeldig was verklaard en na de ongeldigverklaring van het rijbewijs geen ander rijbewijs is afgegeven?

Kan uit de bewijsmiddelen volgen dat het besluit tot ongeldigverklaring bekend is gemaakt, dat de verdachte wist dat het rijbewijs ongeldig was verklaard en na de ongeldigverklaring van het rijbewijs geen ander rijbewijs is afgegeven?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet kan volgen dat het besluit tot ongeldigverklaring aan de verdachte bekend is gemaakt en dat de verdachte wist dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard, en omdat een uitdraai uit het rijbewijsregister geen deel uitmaakt van de bewijsmiddelen.

Overtreding van artikel 9 lid 2, eerste volzin, WVV 1994 is op grond van artikel 176 lid 2 en artikel 178 lid 1 WVV 1994 een misdrijf dat kan worden bestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of een geldboete van de vierde categorie.

Om tot een bewezenverklaring van een op artikel 9 lid 2, eerste volzin, WVV 1994 toegesneden tenlastelegging te kunnen komen, moet uit de bewijsvoering allereerst blijken dat het rijbewijs van de verdachte ongeldig is verklaard, het betreffende besluit is bekendgemaakt aan de verdachte en van kracht was doordat zeven dagen zijn verlopen na die bekendmaking (vgl. artikel 3:40 en 3:41 van de Algemene wet bestuursrecht respectievelijk artikel 124 lid 3 en 132 lid 4 WVV 1994). Dat aan dit vereiste is voldaan kan bijvoorbeeld blijken uit een mededeling van het CBR aan de houder van het rijbewijs, waarin het besluit is weergegeven, alsmede een aantekening waaruit blijkt dat, wanneer en hoe verzending van die

mededeling aan de houder van het rijbewijs heeft plaatsgevonden. Opmerking verdient dat een tegen dat besluit door of namens de verdachte ingesteld administratief bezwaar of beroep niet leidt tot schorsing van het besluit tot ongeldigverklaring. Wel kan een geslaagd bezwaar of beroep meebrengen dat achteraf gezien de ongeldigverklaring nooit heeft gegolden.

In de tweede plaats moet uit de bewijsvoering blijken dat na de ongeldigverklaring van het rijbewijs aan de verdachte geen ander rijbewijs is afgegeven. Dat kan bijvoorbeeld gebeuren aan de hand van gegevens uit het rijbewijsregister, waaruit blijkt dat geen geldig rijbewijs van kracht was tijdens het besturen door de verdachte.

In de derde plaats moet uit de bewijsvoering kunnen worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het besturen van het motorrijtuig 'wist of redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Dit vereiste hangt ermee samen dat artikel 9 WVV 1994 een misdrijf oplevert; zo'n vereiste geldt bijvoorbeeld niet bij de overtreding van artikel 107 WVV 1994. De vraag of aan dit vereiste is voldaan kan bijzondere aandacht verdienen, in het bijzonder in die gevallen waarin daarover niets blijkt uit de verklaringen van de verdachte, en ook niet uit gedragingen zoals het voldoen aan de verplichting het ongeldig verklaarde rijbewijs in te leveren (vgl. artikel 124 lid 4 en artikel 132 lid 5 WVV 1994). In dat verband is van belang dat in de rechtspraak van de Hoge Raad meermalen is beslist dat uit de enkele omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte per aangetekende brief en als gewone brief naar de verdachte is verzonden en die brieven vervolgens niet als onbestelbaar retour zijn gekomen, niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte 'wist of redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard (vgl. bijvoorbeeld HR 25 januari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO6762). Welke bijkomende of andere omstandigheden wel toereikend zijn, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Opmerking verdient dat de bewijsmotivering in dit opzicht wel toereikend is wanneer uit de bewijsvoering volgt dat een uitreiking van het besluit tot ongeldigverklaring in persoon heeft plaatsgevonden. (Vgl. HR 9 juli 2019, ECLI:NL:HR:2019:1146.)

Aan de overwegingen van de Hoge Raad in dit arrest van 9 juli 2019 – waarin weliswaar niet is uitgesloten dat het bewijs dat is voldaan aan de daarin als eerste en tweede genoemde vereisten op een andere manier kan worden geleverd – ligt de gedachte ten grondslag dat het sterk aanbeveling verdient dat in zaken van dit type de bij die vereisten genoemde stukken deel uitmaken van de processtukken: te weten, (a) een mededeling van het CBR aan de verdachte met het besluit tot ongeldigverklaring, (b) een aantekening waaruit blijkt dat, wanneer en hoe verzending van die mededeling daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en (c) gegevens uit het rijbewijsregister. Het openbaar ministerie is ervoor verantwoordelijk dat deze stukken, voordat de zaak op de terechtzitting wordt behandeld, bij de processtukken worden gevoegd (vgl. artikel 149 lid 1 Sv), zo nodig door daartoe deze stukken (alsnog) op te vragen bij

het CBR. In voorkomend geval kan de rechter – desnoods door aanhouding van de behandeling van de zaak – bewerkstelligen dat die stukken alsnog bij de processtukken worden gevoegd. Daarmee wordt over die vereisten op eenvoudige en gestandaardiseerde wijze tijdig duidelijkheid geboden, wat een doelmatige behandeling en beoordeling van zaken van dit type ten goede komt. Ook wordt daarmee voorkomen dat het strafproces wordt belast met de (bewerkelijke) vraag of uit een ander samenstel van feiten en omstandigheden kan worden afgeleid dat aan de genoemde vereisten is voldaan, wat in dit type zaken met het oog op een zinvolle aanwending van capaciteit in de strafrechtspleging vermeden zou moeten worden. Indien het bewijs dat is voldaan aan de als eerste en tweede genoemde vereisten toch op een andere manier door de rechter wordt aangenomen, vergt dat in beginsel in zaken waarin de verdachte geen bekennende verklaring heeft afgelegd een nadere motivering waarin wordt uiteengezet hoe uit de gebruikte bewijsmiddelen is afgeleid dat aan die vereisten is voldaan.

Gelet op de bewijsvoering van het hof moet worden aangenomen dat van de processtukken geen deel uitmaakt een aantekening waaruit blijkt dat, wanneer en hoe verzending van de mededeling van het CBR aan de verdachte dat zijn rijbewijs ongeldig is verklaard daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, en ook geen uitdraai van gegevens uit het rijbewijsregister aan de hand waarvan kan worden vastgesteld dat na ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte aan hem geen nieuw rijbewijs is afgegeven.

Het hof heeft het bewijs dat de verdachte ervan wetenschap had dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard en het bewijs dat aan hem geen nieuw rijbewijs was afgegeven, afgeleid uit een samenstel van uit de gebruikte bewijsmiddelen blijkende feiten en omstandigheden en uit de door de verdachte afgelegde verklaringen. Het oordeel van het hof dat de verdachte op 22 juni 2021 wist dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard – met vrijspraak van het onderdeel van de tenlastelegging dat de verdachte dat ‘redelijkerwijs moest weten’ – is ontoereikend gemotiveerd. De door het hof voor het bewijs gebruikte verklaring van de verdachte voor zover deze inhoudt ‘Maar dat ik niets meer gehoord van het CBR daar sta ik van te kijken. Ik heb toen alles afgerond. Ik heb de cursus gevolgd. Ik heb alles betaald. Ik heb alles gehaald en gedaan wat aan mij is gevraagd. En dan laten niet meer weten wat er met mijn rijbewijs gebeurd’, laat de mogelijkheid open dat de verdachte de door het hof in zijn bewijsvoering opgenomen brief van 11 september 2020 niet heeft ontvangen en hij dus op 22 juni 2021 niet wist dat zijn rijbewijs nog steeds ongeldig was verklaard.

Het cassatiemiddel slaagt.

De redactie, juni 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:826

Zaaknummer: 23/04421

Advocaten: T.J.N. Hameleers

Wetsartikelen: 9 WVV, 178 WVV en 176 WVV

RECHTSPRAAK

Moest het hof in de bewezenverklaring kiezen tussen medeplegen van poging tot brandstichting met gevaar voor goederen of met (levens)gevaar voor personen?

Moest het hof in de bewezenverklaring kiezen tussen medeplegen van poging tot brandstichting met gevaar voor goederen of met (levens)gevaar voor personen?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof in de bewezenverklaring van het primair ten laste gelegde ten onrechte geen keuze heeft gemaakt tussen het medeplegen van een poging tot opzettelijke brandstichting waarbij gemeen gevaar voor goederen te duchten is, of het medeplegen van een poging tot opzettelijke brandstichting waarbij levensgevaar dan wel gevaar voor zwaar lichamelijk letsel voor een ander te duchten is.

In het algemeen geldt dat een zogenoemde alternatieve bewezenverklaring toelaatbaar is voor zover een keuze uit de in de tenlastelegging alternatief vermelde kwalificaties voor de strafrechtelijke betekenis van het feit van geen belang is. Zo'n belang is in ieder geval aanwezig als aan de alternatieven ongelijke strafmaxima zijn verbonden. (Vgl. HR 5 april 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO6691, r.o. 2.5.2.)

Het hof heeft in de bewezenverklaring geen keuze gemaakt tussen enerzijds het medeplegen van een poging tot opzettelijke brandstichting of het teweegbrengen van een ontploffing terwijl daarvan gemeen gevaar voor goederen te duchten is, en anderzijds het medeplegen van een poging tot opzettelijke brandstichting of het teweegbrengen van een ontploffing terwijl daarvan levensgevaar of gevaar voor zwaar lichamelijk letsel voor een ander te duchten is. Omdat de verdachte op het moment van het (mede)plegen van het feit nog geen zestien jaren oud was, heeft het hof toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 77i Sr. Op grond van deze bepaling worden beide alternatieven – zowel ieder voor zich als gezamenlijk beschouwd – met maximaal twaalf maanden jeugddetentie bedreigd. Onder die omstandigheden heeft het hof wat is vooropgesteld, niet miskend.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

De redactie, juni 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:843

Zaaknummer: 24/02206

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en C.N. Dalebout

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: 77i Sr en 157 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ten onrechte een bijzondere voorwaarde gesteld die betrekking heeft op het meewerken aan controles door de politie?

Heeft het hof ten onrechte een bijzondere voorwaarde gesteld die betrekking heeft op het meewerken aan controles door de politie?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de door het hof gestelde bijzondere voorwaarde die betrekking heeft op het meewerken aan controles door de politie.

Het hof heeft als bijzondere voorwaarde gesteld dat de veroordeelde meewerkt aan de controles door de politie, waarbij die controles erop zijn gericht of de veroordeelde zich houdt aan een andere gedragsvoorwaarde, namelijk dat hij geen honden houdt of laat houden. Het gaat bij deze bijzondere voorwaarde dat de veroordeelde meewerkt aan de controles door de politie, dus om een gedragsvoorwaarde die een gedraging van de veroordeelde betreft en die ertoe strekt het toezicht op (een) andere door de rechter op grond van artikel 14c lid 2 Sr gestelde bijzondere voorwaarde(n) mogelijk te maken of te bevorderen. Voor zo'n gedragsvoorwaarde geldt onder meer dat het moet gaan om een voldoende precies geformuleerd gedragsvoorschrift dat niet verder mag strekken dan voor het toezicht op de naleving van de andere bijzondere voorwaarde(n) noodzakelijk is. (Vgl. HR 4 februari 2025, ECLI:NL:HR:2025:119.) De door het hof gestelde bijzondere voorwaarde dat de veroordeelde meewerkt aan 'de controles' door de politie voldoet niet hieraan, nu niet blijkt in welke vorm en met welke frequentie de politie uitvoering mag geven aan de controles waaraan de veroordeelde medewerking moet verlenen.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. De Hoge Raad zal daarom de uitspraak van het hof vernietigen voor zover het hof de bijzondere voorwaarde heeft gesteld dat de veroordeelde meewerkt aan de controles door de politie.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:842

Zaaknummer: 23/02428

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: J.C.H. Pronk

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Is er sprake van een kennelijke misslag in de bewezenverklaring?

Is er sprake van een kennelijke misslag in de bewezenverklaring?

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 1 primair ten laste gelegde, in het bijzonder over de daar ten laste gelegde uitlokking van schriftelijke bedreiging onder voorwaarden voor zover het hof heeft bewezen verklaard ‘en brand is gesticht bij deze woning’.

De bewijsvoering waarop de bewezenverklaring van feit 1 primair steunt is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.4.

De bewezenverklaring van feit 1 primair houdt – kort gezegd – in dat de mededader [medeverdachte 1], de dochter van [benadeelde 2] en haar familieleden op 9 december 2019 heeft bedreigd door het achterlaten van een brief met dreigende inhoud in de brievenbus van haar woning en het stichten van brand bij die woning en dat de verdachte dit ‘vorenomschreven feit’ opzettelijk heeft uitgelokt. Het hof heeft de verdachte daarbij vrijgesproken van de zinsnede ‘/of waarbij na het achterlaten van deze brief’ die in de tenlastelegging voorafgaat aan de zinsnede: ‘en (...) brand is gesticht bij deze woning’. Verder heeft het hof het onder 1 primair bewezen verklaarde, kort gezegd, gekwalificeerd als het uitlokken van een schriftelijke bedreiging onder voorwaarden. Kennelijk is bij het uitstrepen van de bewezenverklaring door een vergissing de zinsnede ‘en (...) brand is gesticht bij deze woning’ blijven staan. De Hoge Raad leest de bewezenverklaring van feit 1 primair met verbetering van deze misslag.

Het cassatiemiddel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:845

Zaaknummer: 22/02613

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en C.N. Dalebout

Advocaten: R.J. Baumgardt en S. van den Akker

Wetsartikelen: 359 Sv